

[Elsø-Mørste Ross.]

børn, unge og ældre. Begge former er uegnede til at indgå i abonnementsordninger, og det foreslås derfor, at der gives disse teaterformer tilskud, dog først fra 1. april 1974.

Det siges, at de 3-14-åriges andel af befolkningen udgør ca. 17 pct. De får kun ca. 7 pct. af det samlede teatertilskud, egentlig skulle de altså have 7 mill. kr. Ministeren foreslår fra 1974-75 etapevis at forhøje bevillingerne, så tilskuddet i 1976-77 når op på 7,5 mill. kr., og heri er indbereget det opsøgende teater. Det opsøgende teaters publikum er ikke blot de 3-14-årige, men også andre grupper. Tilskuddet til det opsøgende teater kan derfor ikke baseres på bestemte procentdele af befolkningen — en form for argumentation for børneteateret, som jeg finder mærkelig søgt og højst utilfredsstillende.

Teaterrådet foreslår en rekonstruktion af det nuværende teaterråd med Statens Kunstfond som forbillede. Der foreslås et 3 mands udvalg, der selvstændigt skulle administrere den offentlige støtte til teatervirksomhed. De 3 medlemmer, som man regner med vil have et stort arbejde, skal også have et betydeligt vederlag, og det skal det sekretariat, der skal knyttes dertil, også have.

Så er der et repræsentantskab, som jeg synes er en god ting, der skal følge teaterrådets virksomhed. Da man ikke for tiden har økonomiske muligheder for at ændre grundlaget for teaterstøtten, således som teaterrådet har ønsket, vil ministeren indtil videre lade teaterrådet få den begrænsede opgave at være rådgivende for ministeriet. Da der ikke er oplyst noget om udgifterne til den påtænkte ordning, er det vanskeligt for os i det radikale venstre at tage stilling til, om det er rimeligt allerede nu, hvor teaterrådet kun kan udføre en del af sin funktion, at gennemføre denne nye ordning.

I sin fremsættelsestale erkender ministeren de økonomiske vanskeligheder ved at øge statens udgifter og føjer til, at en betydelig del af udgifterne ved forslaget vil blive dækket med besparelser andetsteds på budgettet. I sit svar til direktør Preben Harris den 11. februar i Politiken siger ministeren det endnu tydeligere:

„Det nye lovforslag indebærer en væsentlig forøgelse af teaterstøtten direkte

og indirekte, hvoraf den overvejende del skal modsvares af kompenserende besparelser på ministeriets eget budget. Der skal altså ske en omprioritering.“

Inden vi i det radikale venstre kan gå ind for ændringer i teaterloven, må vi have at vide, hvilke kompenserende besparelser ministeren har i sinde at indføre. Hvor skal omprioritering finde sted?

Vi har sympati både for abonnementsordning og for børneteatre, men inden vi går over til at tage bestemmelse om dette, vil jeg gerne have lov til at minde ministeren om, at jeg ved anden behandling i 1970 foreslog foretaget en undersøgelse af, hvad befolkningen ønsker med hensyn til støtte af kulturelle aktiviteter. En sådan undersøgelse mener jeg måtte kunne ske på lokalt plan, sådan at vi fik at vide, hvad folk ønskede inden for dette vidtspændende kulturelle felt, der særlig støttes af offentlige midler. Vore kulturelle bistandslove skulle jo nødvendigvis med at være til mere benefic for ministres og folketingsmedlemmers og særganisationers kunstneriske specialinteresser end for den brede befolknings ønsker.

Da vi for mange år siden havde fået en række sociale love gennemført, som befolkningen ikke skulle betale direkte for, skrev nu afdøde kontorchef Vedel Petersen, at i stedet for alle de foreslåede goder ville han nu hellere have haft en cykel. Naturligvis håber jeg ikke, at den undersøgelse, jeg foreslår at ministeren sætter i gang, vil ende med samme resultat, men hvor meget ved vi om befolkningens ønsker?

Det radikale venstre vil gerne være med til i udvalget at klargøre, hvorfra midlerne kommer til de forbedringer, som også vi finder ønskelige.

Per Dieh: Det må ikke være morsomt at være kulturministeren. For jeg ved ikke hvilken gang i denne samling får vi nu forelagt et lovforslag fra ministerens ressort, hvori kendte vendinger om den øjeblikkelige økonomiske situation bruges som begrundelse for, at den gode vilje, ministeren sikkert har til at gennemføre virkelige ændringer af vilkårene for dansk kulturliv, ikke kan give sig udslag i andet end utilstrækkelige revisioner. Og med den slags revisioner er det desværre ofte sådan, at de meget nemt kan komme til at virke imod deres